

"La vida de Verdaguer és de novel·la i, com a escriptor, m'ha portat a una experiència fascinant"

ENTREVISTA Andreu Carranza. Escriptor

Premi Josep Pla de narrativa 2015

Andreu Carranza (Ascó, 1957) viu i treballa a Flix i en els darrers 25 anys ha desenvolupat una prolífica carrera com a escriptor amb una quinzena d'obres publicades. Després de diversos èxits literaris, aquest 2015 li ha arribat el reconeixement amb el Premi Josep Pla de narrativa per la novel·la 'El poeta del poble' sobre Jacint Verdaguer.

TORTOSA/FLIX. L.B.

Pregunta: Al llarg de la seua carrera literària s'ha fixat en la vida de diversos personatges històrics: Ramon Cabrera, Antoni Gaudí... Què l'ha portat ara a escriure una novel·la sobre Jacint Verdaguer?

Resposta: Quan vaig escriure sobre Cabrera vaig tocar una època anterior, al voltant del 1830, que és quan naix Verdaguer. Per tant, en coneixia l'època i l'atmosfera. També em va ajudar el fet que Gaudí era contemporani de Verdaguer, fins i tot es coneixien i van treballar junts. El drac del parc Güell és la materialització del drac guardià del jardí de l'Hesperide de *L'Atlàntida* de Verdaguer. Quan vaig escriure *La clau Gaudí*, vaig acabar de decidir que Verdaguer era un personatge de qui valia la pena fer una novel·la. Jo el vaig anar descobrint a mesura que feia el buidatge històric i em va sorprendre la gran força del personatge. A mesura que m'endinsava en la seua vida, m'adonava que era un home amb un periple vital fascinant i novel·lesc. La vida de Verdaguer és de novel·la i a mi, com a escriptor, m'ha portat a una experiència fascinant.

P: El llibre no és una biografia...

R: La novel·la no és biogràfica, no és lineal, m'aparto d'això. És ficció, però sempre dins els paràmetres de la vida real de Verdaguer. Jo no falsejo res. Faig ficció dels sentiments, de les converses de Gaudí i Verdaguer i de la seua vida més personal.

P: Verdaguer és un dels poetes més coneguts de Catalunya. Coneixem la seua poesia, qui va ser mossèn Cinto Verdaguer..., però la teua novel·la entra de ple a la vessant més desconeguda del personatge. Quin és el Verdaguer que ens presenta a la seua novel·la?

R: El Verdaguer que jo descobreixo a la novel·la és un Verdaguer desconegut per tothom. Verdaguer és el poeta més popular de Catalunya, té versos i multitud de lletres de cançons que tots coneixem: *L'emigrant*,

el Virolai..., multitud de versos que tothom sap. És el poeta que té més places i carrers amb el seu nom a tot Catalunya; s'estudia a les escoles... Però, en canvi, el Verdaguer que novel·lo és el Verdaguer desconegut. Jo crec que serà una gran sorpresa perquè la seua vida és veritablement novel·lesca.

P: En el discurs que va fer en recollir el premi va confessar ser un apassionat de Verdaguer. Quin és l'aspecte que més el fascina?

R: El fet de trobar-me amb un poeta en estat pur, un poeta romàntic. En aquell moment, el moviment romàntic s'escampa per tot Europa i aquí està dins la Renaixença, la mirada a un passat èpic. Per a mi, Verdaguer representa el poeta romàntic en tots els sentits. És excessiu en tot. Ell viu la poesia i vol materialitzar-la en la seua pròpia vida, i això és un ideal dels romàntics. Em va sorprendre moltíssim la gran vitalitat i força que tenia, era un viatger continu que havia conegut tot el món, sobretot gràcies a que ell va ser capellà domèstic del marquès de Comillas, la família més influent i poderosa del país. Verdaguer vivia en el luxe d'aquesta família, que eren els seus mecenes. Va conèixer tot el món, era un home amb una força immensa, una gran vitalitat, i crec que això és el que em va seduir també. I també les seues fortes contradiccions interiors entre el calze i la lírica. Ell era capellà, però també volia l'aclamació del poble. Llavors, això li va crear problemes, com també el fet de viure en el luxe de la casa Comillas, quan ell era un home profundament místic. Tot això li creava una gran contradicció perquè ell anhelava també la pobresa.

P: Per què tria el títol d'*El poeta del poble*?

R: Per què, realment, ho és. Era un home venerat per la gent humil i pobre. Els seus versos estaven escampats per tot Catalunya. En el meu cas, la meua àvia de la Fatarella, de família carlista, coneixia Verdaguer. És el poeta més conegut i més popu-

lar de Catalunya. El títol no podia ser una altra, venia com anell al dit.

P: Amb Verdaguer ha dit que se sent identificat. Li havia passat abans amb algun dels personatges sobre els qual ha escrit? Expliqueu com s'ho fa per treballar els personatges, com hi entra a fons per poder escriure sobre ells?

R: Faig com els actors. A mi m'agrada entrar a la pell del personatge. Ja ho vaig fer amb Cabrera i en quasi totes les històries que he escrit. Jo les visc d'una manera molt apassionada, m'hi fico molt a dins. Vull sentir el que sentien, intento investigar tot el que trobo d'aquell personatge. Per tant, hi estic molt endins mentre estic escrivint. Després, evidentment, me'n surto. La meua tècnica és

LA NOVEL·LA

"Ara és el gran públic qui ha de valorar la novel·la. Estic molt tranquil perquè vaig vibrar quan l'escrivia"

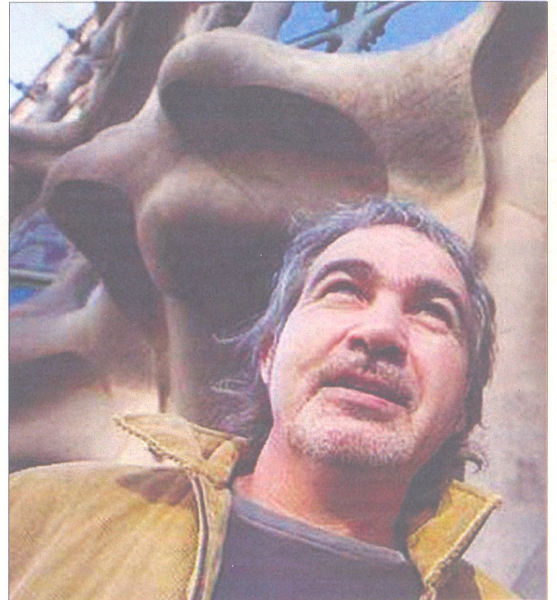
aquesta, gairebé entrar a dins del personatge, somiar com somiava, pensar com pensava... És molt difícil, però per presentar un personatge creïble i verssemblant t'has de ficar molt a dins de la pell del personatge, si no pots caure perfectament en quelcom fred i allunyat que no apropiaria el lector als veritables sentiments del personatge.

P: Encara no hem parlat del premi. Què va sentir quan li van dir que era el guanyador del Josep Pla. Coneixia ja el veredictes prèviament a l'acte?

R: Jo era coneixedor del premi, però t'adones de la importància que té quan estàs allà: el fet que s'entregue juntament amb el Nadal, en el marc d'una nit literària amb una gran atenció i projecció mediàtica. Quan estàs allà t'adones de la transcendència del premi i el fet que es transformen en possibilitats per als escriptors guanyadors a l'hora d'escampar, fer difusió i aixecar expectatives sobre la novel·la.

P: Què creu que aportarà el premi a la seua carrera com a escriptor?

R: Porto 25 anys escrivint, fent contes, novel·la, poesia... Crec que

Andreu Carranza ha guanyat el Premi Josep Pla.

és un pas més, un pas endavant que reforça l'autoestima i veus que potser el que estàs fent té un sentit. Sempre encoratja i el fet que et donen un premi és un reconeixement, com a mínim, per part dels membres del jurat, que són els que han valorat la novel·la. Després serà el gran públic qui en tindrà el veredictes final. En aquest sentit estic molt tranquil perquè, quan vaig fer aquesta novel·la, estava vibrant i això després es transmet als lectors. N'estic molt satisfet. Allí està la vida de Verdaguer amb dades biogràfiques, però amb la meua interpretació i intentant apro-

EL POETA

"Per a mi, Verdaguer representa el poeta romàntic en tots els sentits. És excessiu en tot"

par el lector als sentiments de Verdaguer.

P: Deu agafar vertigen en veure la llista de guanyadors del Pla i veure que hi formes part. Podem esmentar molts escriptors, però a tothom ens ve al cap el nom de Gerard Vergés,

un dels gran de la literatura ebrenc.

R: Evidentment, em fa molt de goig formar part d'aquesta mateixa llista juntament amb Gerard Vergés, un dels poetes importants de Catalunya i un poeta universal.

P: Després d'aconseguir aquest premi, la màxima distinció en llengua catalana, d'haver escrit un autèntic best-seller amb *La clau Gaudí*... què l'espera, ara, com a escriptor?

R: En aquest sentit, estic content perquè he tingut sort. Bé, aquesta sort l'has de buscar, has de treballar molt i continuament. No pots parar. La faena d'un escriptor, un actor, un poeta, és renovar-se o morir. No et pots quedar encasillat, potser no tindràs èxit durant un temps, però l'has de continuar buscant: batallar, batallar, batallar, resistir i, finalment, vèncer.

P: No sé si aquest premi canviarà molt la vida d'Andreu Carranza. La faena com a conserge, el seu paper com a músic amb Lo Gitano Blanc...

R: Evidentment, tot continuarà igual. Però, d'aquí a unes setmanes, quan sortirà el llibre, comportarà un revulsiu a la meua vida, ja que hauré d'estar fent-ne promoció. Quant al Gitano Blanc, servirà, segurament, per donar a conèixer més el grup i segur que també se li obriran moltes portes. ■